

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Wontrobové a soudců JUDr. Vojtěcha Brhla a Mgr. Martina Hejdy ve věci

žalobce: **Robert Szyroki**, narozený 14. 8. 1956
bytem 735 72 Petrovice u Karviné č. p. 679
zastoupený advokátem JUDr. Markem Křížem, Ph.D.
sídlem Masarykovo nám. 91/28, 733 01 Karviná

proti

žalovaným: **1) Ing. Lee Louda**
sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a. s., IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

2) Správa pohledávek OKD, a. s., IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Jírouskem
sídlem Preslova 361/9, 702 00 Ostrava

o určení pohledávky

o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. září 2017, č. j. 32 ICm 3235/2016-45 (KSOS 25 INS 10525/2016) ve znění usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. ledna 2018, č. j. 32 ICm 3235/2016-66 (KSOS 25 INS 10525/2016) a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 27. února 2018, č. j. 32 ICm 3235/2016-71 (KSOS 25 INS 10525/2016)

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. září 2017, č. j. 32 ICm 3235/2016-45 (KSOS 25 INS 10525/2016) ve znění usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. ledna 2018, č. j. 32 ICm 3235/2016-66 (KSOS 25 INS 10525/2016) a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. února 2018, č. j. 32 ICm 3235/2016-71 (KSOS 25 INS 10525/2016) se **zrušuje** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě (dále jen „soud“) zamítl žalobu, aby soud určil, že žalobce má za dlužníkem pohledávku ve výši 726 942,32 Kč z titulu smluvní pokuty dle dohody o vypořádání dlužních škod č. 6600494089 ze dne 3. 10. 2011 a pohledávku ve výši 1 252 982,47 Kč z titulu smluvní pokuty dle dohody o vypořádání dlužních škod č. 6600494092 ze dne 3. 10. 2011 (výrok I.), uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému 1) na náhradě nákladů řízení částku 15 814,26 Kč (výrok II.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému 2) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 342 Kč (výrok III.).
2. V důvodech rozhodnutí soud uvedl, že žalobce se svou žalobou domáhal, aby soud určil, že má za žalovaným 2) předmětné pohledávky vzniklé z titulu dohod o vypořádání dlužních škod ze dne 3. 10. 2011 představující nároky na úhradu smluvních pokut s tím, že mezi nimi byly uzavřeny tyto dohody s podmínkou, že žalovaný 2) provede demolici nemovitostí nejpozději do jednoho měsíce od okamžiku jejich předání, a to takovým způsobem, aby nemovitosti nemohly být dále obyvatelné. U jednání dne 12. 9. 2017 pak žalobce uvedl, že demolice nemovitostí měla být provedena do jednoho měsíce od jejich předání žalovanému 2). Vzhledem k předání nemovitostí žalovanému 2) dne 16. 12. 2014 měla být demolice v souladu s dohodami započata nejpozději dne 16. 1. 2015, s demolicí bylo započato až dne 26. 2. 2015. V dohodách byla sjednána smluvní pokuta ve výši 10 % z poskytnuté náhrady, pokud žalovaný 2) tuto povinnost nesplní. Žalovaný 2) tak nesplnil povinnost sjednanou v dohodách, a proto žalobci vzniklo právo na zaplacení smluvních pokut. Z nesporných tvrzení účastníků a z provedeného dokazování soud učinil skutkový závěr, že žalobce a žalovaný 2) uzavřeli dohody o vypořádání dlužních škod, ve kterých bylo sjednáno, že žalovaný 2) zahájí demolici nemovitostí do jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí takovým způsobem, aby v okamžiku zahájení demolice nemohly být dále obyvatelné. Pokud by žalovaný 2) nesplnil tuto povinnost, vzniklo by žalobci právo na smluvní pokutu. Žalobce předal žalovanému 2) vyklizené a od inženýrských sítí odpojené nemovitosti dne 16. 12. 2014, dne 13. 1. 2014 (správně 2015) byly nemovitosti předány demoliční společnosti, téhož dne byly zahájeny přípravné práce demolice, která byla ukončena dne 5. 3. 2015. Dne 3. 5. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení žalovaného 2) a žalovaný 1) byl ustanoven insolvenčním správcem. Dne 12. 8. 2016 insolvenční soud potvrdil usnesení, kterým byla povolena reorganizace žalovaného 2). Žalobce do insolvenčního řízení přihlásil nevykonatelné pohledávky z titulu smluvních pokut z dohod o vypořádání dlužních škod, žalovaní tyto pohledávky popřeli, vyrozumění žalovaného 2) o popření pohledávky bylo žalobci doručeno dne 23. 8. 2016, žalobce žalobu podal dne 7. 9. 2016. Na tomto skutkovém základě soud uzavřel, že žalobce podal včasnou žalobu podle ustanovení § 198 odst. 1 a § 336 odst. 2 insolvenčního zákona a žaloba je přípustná. Byť žalobce přihlásil do insolvenčního řízení tyto pohledávky jako podmíněné rozhodnutím Okresního soudu v Karviné, jedná se o pohledávky nepodmíněné. Současně dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že účastníci učinili nesporným, že mezi žalobcem a žalovaným 2) byly dne 3. 10. 2011 uzavřeny dohody o vypořádání dlužních škod a učinili nespornými také znění těchto dohod, soud důkaz dohodami o vypořádání dlužních škod ze dne 3. 10. 2011 neprováděl, jinak provedl všechny důkazy, které účastníci navrhli. V dohodách

o vypořádání důlních škod se žalovaný 2) zavázal, že zahájí demolici nejpozději do jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí tak, že nemovitosti nebudou od okamžiku zahájení demolice obyvatelné. V řízení bylo prokázáno, že žalobce předal žalovanému 2) vyklizené nemovitosti dne 16. 12. 2014, které byly odpojeny od inženýrských sítí (voda, elektrická energie a telefon), a proto již v tomto okamžiku byly neobyvatelné. Soud se zabýval tím, kdy byla zahájena demolice. Dne 13. 1. 2015 žalovaný 2) předal nemovitosti demoliční společnosti, která ihned začala provádět demolici objektu formou přípravných prací staveniště. Z dohod vyplývá, že smluvní strany v ustanovení o povinnosti zahájit demolici odlišovaly pojem zahájení demolice a dokončení demolice. Podle dohod měla být demolice zahájena do jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí žalobcem žalovanému 2) a k dokončení demolice mělo dojít v nejkratším termínu s přihlédnutím k povětrnostním a klimatickým podmínkám. Demolice nemovitostí tak byla zahájena dne 13. 1. 2015, kdy nemovitosti byly předány demoliční společnosti, a tato společnost začala na nemovitostech provádět přípravné práce. Žalovaný 2) proto své povinnosti vyplývající z dohod o vypořádání důlních škod splnil (neporušil smluvní povinnosti), neboť došlo k odpojení nemovitostí od inženýrských sítí, byla zajištěna příslušná rozhodnutí stavebního úřadu, byl uzavřen dodatek ke smlouvě o dílo, jejímž předmětem bylo provedení demolice nemovitostí, a demolice byla zahájena do jednoho měsíce od předání nemovitostí žalovanému 2), když byla zahájena dne 13. 1. 2015, tedy ve lhůtě jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí žalovanému 2). Žalobce tak nemá podle ustanovení § 544 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), a § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, nárok na zaplacení smluvních pokut, jeho pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení dlužníka tudíž nejsou po právu. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítl, že soud nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav a dospěl tak k nesprávným právním závěrům v tom směru, že žalovaný 2) splnil své povinnosti vyplývající z dohod o vypořádání důlních škod. Poukázal na to, že od samého počátku řízení tvrdí, že smluvní pokuta byla sjednána v dohodách o vypořádání důlních škod za účelem dodržení závazku žalovaného 2), že demolice rodinného domu bude provedena do jednoho měsíce od jeho předání žalovanému 2), a to tak, aby rodinný dům byl zcela zdemolován, aby se strhl, aby jej nebylo možno užívat bezdomovci a vykrádat ho. V tomto domě se narodil, následně se do něj vrátil a měl k němu vážný citový vztah, z tohoto důvodu vedl dlouhá jednání s žalovaným 2), který si byl dostatečně vědom jeho požadavku na stržení rodinného domu, tedy na jeho demolici, a to ve lhůtě jednoho měsíce od jeho předání žalovanému 2) jako zcela vyklizeného a odpojeného od inženýrských sítí, což potvrzují výpovědi svědků (které blíže označil). Poukázal na obsah dohod o vypořádání důlních škod, a to text uvedený v čl. IV. tohoto znění: „...tuto demolici zahájí OKD, a. s. nejpozději do jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí, a to takovým způsobem, aby v okamžiku zahájení demolice, nemohly být nadále obyvatelné..., přičemž ji dokončí v co možná nejkratším termínu...“, s tím, že tímto ujednáním mělo být dosaženo to, aby dům byl co nejdříve zdemolován, tedy zbourán tak, aby jej nebylo možno nadále obývat, popřípadě vykrádat. Vycházel tedy z toho, že pokud se v dohodě hovoří o demolici, pak toto slovo znamená zbourání. Bylo-li v dohodě uvedeno zahájení demolice, pak měl vždy na mysli zahájení fyzické likvidace jeho rodinného domu a nikoliv zahájení stavebních prací vedoucích k demolici rodinného domu. Zdůraznil, že vyklizené nemovitosti byly žalovanému 2) předány dne 16. 12. 2014, s fyzickou likvidací nemovitostí však bylo započato

až dne 26. 2. 2015, žalovaný 2) proto nedodržel svou povinnost uvedenou v čl. IV. dohod, tedy do jednoho měsíce (do 16. 1. 2015) nezahájil demolici – fyzickou likvidaci nemovitostí v jeho vlastnictví. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že jeho žalobě bude vyhověno.

4. Žalovaný 1) se k odvolání žalobce nevyjádřil. Žalovaný 2) se k odvolání žalobce vyjádřil tak, že soud v řízení provedl veškeré nezbytné důkazy ke spolehlivému zjištění skutkového stavu a na základě toho věc samotnou rovněž správně posoudil. Z vyjádření žalobce vyplývá jeho zřejmé nepochopení, respektive jeho omyl, týkající se výkladu příslušných ustanovení o smluvní pokutě, pokud uvádí, že demolice měla být ve lhůtě jednoho měsíce provedena, neboť z obou dohod vyplývá, že demolice měla být ve lhůtě nejpozději do jednoho měsíce pouze zahájena. Argumentaci žalobce o tom, že z ujednání o smluvních pokutách vyplývá povinnost demolici v termínu jednoho měsíce nikoli zahájit, ale provést, pak neodpovídá jeho navazující argumentaci o tom, že za zahájení demolice má být považováno až zahájení fyzického ničení nemovitosti. K tomu poukázal na výpověď žalobce učiněnou v řízení před Okresním soudem v Karvině vedeném pod sp. zn. 15 C 140/2015 a jeho přednesy v rámci řízení o incidenční žalobě. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil.
5. Podle § 7 I. Z., nestanoví-li tento zákon jinak, nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.
6. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a oprávněnou osobou, že obsahuje způsobilé odvolací důvody podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a písm. g) o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, odst. 3 a odst. 5 o. s. ř.), aniž by nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. d/ o. s. ř.), a dospěl k závěru, že napadený rozsudek je třeba zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.
7. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobce podal dne 7. 9. 2016 u soudu žalobu, kterou se domáhá vůči oběma žalovaným určení, že má za dlužníkem pohledávky ve výši 726 942,32 Kč a ve výši 1 252 982,47 Kč z titulu dohod o vypořádání dlužních škod ze dne 3. 10. 2011 uzavřených mezi ním a žalovaným 2) - dlužníkem z důvodu, že žalovaný 2) plánoval dlužní činnost, která by významným způsobem ohrozila stavební stav nemovitostí v jeho vlastnictví. V předmětných dohodách se dohodl tak, že žalovaný 2) provede demolici nemovitostí v jeho vlastnictví nejpozději do jednoho měsíce od okamžiku, kdy mu předá vyklizené nemovitosti, respektive nemovitosti s odpojenými médii, tedy nemovitosti připravené k bezodkladné demolici. Na bezodkladné demolici nemovitostí měl velký zájem, a proto tuto povinnost žalovaného 2) požadoval vložit do dohody o vypořádání dlužních škod a její nedodržení pak bylo postihnuto smluvní pokutou ve výši 10 % z dohodnuté náhrady. Ujednání o povinnosti žalovaného 2) zdemolovat nemovitosti do jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí, a to tak, aby nemovitosti nemohly být nadále obyvatelné a zejména nedocházelo k jejich devastaci a tzv. vybydlování méně příznusobivými skupinami obyvatel, a smluvní pokuta jsou obsaženy v článku IV. dohod. Nemovitosti byly předány dne 16. 12. 2014, předpokládal, že demolice bude započata nejpozději do 16. 1. 2015, avšak tato byla započata až dne 26. 2. 2015, a proto žalobce

vyzval k zaplacení dohodnuté smluvní pokuty pro případ porušení této povinnosti, a to výzvou ze dne 13. 2. 2015, na kterou žalovaný 2) reagoval dopisem ze dne 5. 3. 2015. Žalovaný 1) se k žalobě vyjádřil tak, že pro spor je podstatné určení okamžiku zahájení demolice, ze znění dohody jednoznačně plyne, že okamžikem zahájení demolice je okamžik, kdy nemovitosti nemohou být nadále obyvatelné, a to bez dalšího, tedy není podstatné, kdy bylo přistoupeno k samotnému fyzickému odstranění nemovitostí, podstatný je okamžik, kdy žalovaný 2) zajistil, že nemovitosti nemohou být užívány třetí osobou. K datu předání bylo z popudu žalovaného 2) zajištěno u nemovitostí odpojení elektrické energie i pitné vody, zároveň byla zajišťována příslušná dokumentace a rozhodnutí příslušného správního orgánu a uzavřena smlouva, jejímž předmětem byl závazek provést odstranění nemovitostí. Od okamžiku převzetí nemovitostí byla zajištěna ostraha nemovitostí. Je tak zřejmé, že zahájení demolice bylo ze strany žalovaného 2) splněno bezodkladně, tedy ještě před uplynutím sjednané lhůty jednoho měsíce od předání nemovitostí. Samotná fyzická část demolice byla ukončena ke dni 5. 3. 2015. Žalovaný 2) se k žalobě vyjádřil tak, že demolice byla zahájena již právní mocí rozhodnutí Magistrátu města Karviná, odboru stavebního a životního prostředí, o odstranění stavby ze dne 26. 3. 2012, č. j. MMK/030314/2012, alternativně pak lze při určování doby zahájení demolice vycházet z okamžiku, kdy mu byly nemovitosti určené k demolicí předány, a to po odpojení přípojek příslušných médií dne 16. 12. 2014. Nejpozději bylo prokazatelně s demolicí započato dne 13. 1. 2015, tj. okamžikem, kdy nemovitosti byly předány příslušné stavební firmě a tato započala s prováděním tzv. přípravných demoličních prací. Smyslem ujednání o smluvních pokutách bylo zabránit tomu, aby byly nemovitosti po jejich předání žalobcem následně žalovaným 2) například dále pronajímány nebo likvidovány vybydlováním či rozebíráním ze strany třetích osob. S ohledem na to zajistil jejich ostrahu od doby převzetí nemovitostí až do jejich konečné likvidace. Soud ve věci jednal dne 12. 9. 2017, u tohoto jednání provedl dokazování listinami, důkaz dohodami o vypořádání důlních škod ze dne 3. 10. 2011 (jejichž provedení žalobce v žalobě navrhl) však neprovedl, pouze konstatoval, že mezi účastníky je nesporné, že žalobce a žalovaný 2) dne 3. 10. 2011 uzavřeli dohody o vypořádání důlních škod, co bylo předmětem těchto dohod a že v čl. IV. odst. 1 těchto dohod byly sjednány finanční náhrady a v jaké výši. Dále je mezi účastníky nesporné, že bylo sjednáno, že žalovaný 2) zahájí demolicí nemovitostí, uvedených objektů a venkovních úprav nejpozději do jednoho měsíce od předání vyklizených nemovitostí, a to takovým způsobem, aby v okamžiku zahájení demolice nemohly být nadále obyvatelné, a to ani méně přizpůsobivými skupinami obyvatel, přičemž ji dokončí v co možná nejkratším termínu s přihlédnutím k povětrnostním a klimatickým podmínkám, pokud žalovaný 2) nedodrží termín zahájení demolice, zavazuje se zaplatit poškozenému smluvní pokutu ve výši 10 % z dohodnuté výše náhrady, smluvní pokuta byla sjednána na žádost žalobce z důvodu, že si nepřál, aby nemovitosti byly obývány a ničeny třetími osobami. Žalobce předal žalovanému nemovitosti dne 16. 12. 2014.

8. Podle § 122 odst. 1 o. s. ř., dokazování provádí soud při jednání.
9. Podle § 123 o. s. ř., účastníci mají právo vyjádřit se k návrhům na důkazy a ke všem důkazům, které byly provedeny.
10. Podle § 129 odst. 1 o. s. ř., důkaz listinou se provede tak, že ji nebo její část při jednání předseda senátu přečte nebo sdělí její obsah, případně předloží účastníkům k nahlédnutí.

11. Mezi základní procesní zásady pak patří zásada přímosti, která spočívá v požadavku, aby se soud dostal do přímého styku s účastníky řízení i s jednotlivými důkazními prostředky, zákonem jsou pak stanoveny z této zásady výjimky. Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. IV. ÚS 57/04 (uveřejněného ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 144/2004) vyslovil závěr, že skutková zjištění (zjištění skutkového stavu) jsou v občanském soudním řízení výsledkem provedení důkazů (§ 122 o. s. ř.) a jejich hodnocení (§ 132 o. s. ř.). Z uvedeného plyne a contrario závěr, že skutková zjištění může činit toliko ten soud, který důkaz provedl (s výjimkou dle § 122 odst. 2 o. s. ř.). Dodržení zásady přímosti je tudíž jedním z pojmových znaků důkazního řízení. Důkazní řízení obsahuje provedení důkazů a jejich hodnocení a ústí ve zjištění skutkového stavu. Hodnocení důkazů bez jejich provedení soudem (nejsou-li dány důvody dožadání) zakládá porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v důsledku porušení zásady přímosti, dle níž dokazování provádí soud, jenž rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému předvolá účastníky řízení. Smyslem a účelem zásady přímosti je objektivita a nezávislost soudního rozhodování, jakož i zabezpečení práva účastníků řízení k provedeným důkazům se vyjádřit.
12. Z ustanovení § 129 odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že důkaz listinou se provede tak, že ji předseda senátu při jednání přečte nebo sdělí její obsah, přičemž tento způsob provedení důkazu musí být patrný z protokolu o jednání (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1606/2008 a ze dne 27. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1373/2009).
13. Nejvyšší soud České republiky pak k výkladu určitosti projevu vůle podle občanskoprávní úpravy účinné do 31. 12. 2013 opakovaně vyslovil závěr, že jde-li o právní úkon, pro který je stanovena pod sankcí neplatnosti písemná forma, musí být určitost projevu vůle dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán, nestačí tedy, je-li smluvním stranám jasné, co je předmětem smlouvy, není-li jinak z právního úkonu samotného objektivně seznatelné (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2000, sp. zn. 22 Cdo 61/99, ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1243/2007 a ze dne 29. 11. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2066/2013).
14. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že jestliže soud učinil zásadní skutková zjištění (a skutkový závěr) z obsahu listin, na kterých je zaznamenán právní úkon, nadto právní úkon, pro který je pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma (§ 544 odst. 2 ob. zák.), aniž by však tyto listiny v řízení k důkazu provedl předvídaným zákonem stanoveným způsobem (§ 122 odst. 1 o. s. ř.), tedy při soudním jednání, porušil tak zásadu přímosti (přímého provedení důkazu). Soud tedy neprovedl řádně (procesně správně) dokazování a odepřel tím účastníkům řízení vyjádřit se k provedenému dokazování (§ 123 o. s. ř.), což je pro soud významné z hlediska hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.). Soud tak pochybil, pokud vyložil ujednání o smluvní pokutě (projev vůle) toliko z tvrzení účastníků (dle soudu nesporných), přičemž však z obsahu žaloby a vyjádření obou žalovaných k žalobě je zřejmé, že ujednání o smluvní pokutě (porušení smluvní povinnosti, pro kterou byla smluvní pokuta sjednána) oba žalovaní vykládají jinak než žalobce. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že soud řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a za odvolacího řízení nemohla být zjednána náprava.
15. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil a podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

16. V dalším řízení soud provede důkaz předmětnými dohodami, přitom se bude zabývat výkladem projevu vůle, která je dána jejich obsahem (na níž je zaznamenán), teprve poté soud bude zabývat hodnocením důkazů a ve věci znovu rozhodne, přičemž neopomene rozhodnout i o nákladech tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné (§ 237 odst. 1 písm. k/ o. s. ř.).

Olomouc 28. června 2018

JUDr. Ivana Wontrobová v. r.
předsedkyně senátu